

ὁ Προϊολογισμὸς
μὲς στὸ Παρλαμένο μαίγει.

Ἐρχεται...χαρὰ στὸ γένος!
νοῦ καὶ στόματος τρυφή...
νάτος νάτος φουσκωμένος
μ' ὄλα του τὰ συναφή.

Τὶ περίσσευμα ποῦ γράφει,
κ' εἶναι πιθανόν, μισκίνη,
σιδηρόδρομος νὰ γίγη
τώρα πᾶ καὶ στήν Ἀνάφη.

Τούτος χαρτὶ σωτήριον, τούτος λαοῦ πανάκεια,
κ' ἀπὸ δυσκολιότητα πολλήν θὰ μᾶς γλυτώσῃ...
τί πίνακες συγκροτούνται οὗ τούτον μὲ πανάκεια,
ὅπου κενὰ μᾶς τάφησον πίνακογλύπται τόσοι.

Κι' εἶδ' ἀρκούδες καὶ μαϊμοῦδες σιγαμένον Ἀτσιγγάνων,
ποῦ χορεύοντε στοὺς δρόμους τὸν κλεινὸν λουτεράφων,
μούτσουνα φρικτὰ νὰ δεχθῶν
κ' ἄγριας ματριάς νὰ ῥέθων
στὸν ἀτρόμητον Θανάση, γιατί θέλει μέσα σ' ὄλα
κ' ἀπὸ τούτας νᾶχη φόρε,
καὶ γερό νὰ δίγη φόρε,
κάθε τὸν ὁδὸν ἀρκούδα καὶ μαϊμοῦ κοκικοκῶλα.

Κι' εἶπαν ἄλλοι, Περικέτο, ποῦ θέλαν νὰ δεῖθουν νοῦ,
πῶς σ' αὐτὴν τὴν φοροζάλην
ἴσως νὰ φορολογήσῃ καὶ τὰς Ἀρκούς τοφρανοῦ,
τὴν μικρὰν καὶ τὴν μεγάλην.

Κι' εἶπαν κ' ἄλλοι σοβαρά,
Περικέτο λιμαδέρο,
πῶς μπορεῖ νὰ βάλῃ φόρο
καὶ στήν Ἀρκον τοῦ Βορρά.

Κι' ἀρκούδες ἔχορεύανε
καὶ τὸν Λοκρὸ γυρεύανε
νὰ τὸν κατασαρξῶν.

Κάθε χαρτὶ ποδοπατοῦν
καὶ φόρον σχέδια ζητοῦν
στὰ δόντια των νὰ δρᾶξουν.

Καὶ κόσμος ἔλεγε καλὸς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
πῶς ὁ Θανάσης τᾶβάλει καὶ μ' ἄγρια θηρία,
καὶ πέριε ἀρκουδιάρηδες κτυποῦσανε τὸ νεφεῖο
κ' αὐτὸς ὁ φόρος ἔλεγεσιν οὗ τὸς καταστρέφει
καὶ καθεμιάς ἀρκούδας τὸν ἐγάλασε τὸ κέφι.

Κι' ἔλεγον κερὸ τραγοῦδι:
μὴ, Λοκρὲ, μᾶς καταστρέφης,
πὺν σὲ κάνουν νὰ χορεύῃς
καμμιά μέρα σὺν ἀρκούδι.

Καὶ κάποιος ἀρκουδιάρης, βρε Περικὴ τρελλέ,
μὲ πόνην ἐτραγοῦδα
κ' εἶπε σὲ μὴν ἀρκούδα:
κάνε μας τὸν Θανάση πῶς πίγει γαγλιέ.

Κάνε μας τὸν Θανάση πῶς κάθεται σὺν κλώσσα
καὶ σχέδια μεγάλα γεννοβολᾷ καὶ τόσα.
Κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς θησαυροὺς ἐξεθάβει,
κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς σὴν Βουλὴν τοσκόνεται,
κάνε μας τὸν Λοκρὸ πῶς σὺν τὴν ἴσ' ἀνάβει
μὲ τοὺς ποτοποιούς καὶ μ' ὄποιον τοῦ φορτύνεται.

Καὶ μαϊμοῦδες μὲ γυμνάσιος καὶ μὲ τόσο σαρκισμὸ
περικαίθων τοῦ Θανάση τὸν Προϊολογισμὸ,
καὶ τοῦ λένε: γιὰ τοὺς φόρους πῶς καὶ σὺ δὲν προτιμᾷς
τῆς ἀνθρώπωναις μαϊμοῦδες, μὰ φορτύνεσαι σ' ἐμᾶς;

Πῶς δὲν φορολογεῖς
ἀνθρώπωναις πιθήκους
πιθήκωσις τῆς,
τὰ μάλιστα ἀνηθίκους;

Ἄου κιντᾶρης μὴ μαίμοι' μπροστά σου ξεπροβάλλει
μ' ἀνθρωπινὸ κεφάλι.

Ἄου κιντᾶρης μούτσουνα γελοῖνος μαϊμοῦδιόσινα,
κ' ἀρκούδας γύρω μαλλιαραῖς,
ὅπου χορεύοντε βρομεραῖς,
μὲ στόματα τοὺς θησαυροὺς φεμάρουν θεονήσινα.

Κι' εἶδα γύρω μου πιθήκους κ' ἄλλους πιθήκοειδεις
σιγαμένους κ' ἀγαυεῖς
Μὲς στὰ ἴσα τὰ ποικίλα
βλέπω κ' ἄγριον Γνωστίλα,
βλέπω κ' ἔνα Χιμπατῆ,
κ' ἄλλα νὰ χυμοῦν δερτίλα
κατὰ τοῦ ναργυλετῆ.

Τὶ νὰ κἀγὼ κ' ὁ Λοκρὸς μὲς στήν κἀγὼ τὴν ἄγρια;
ἀπ' ἔδω ποτοποιοὶ κ' ἀπ' ἐκεῖ φρικτὰ ἄγρια,
ποῦ χολεῖ σὺν κόθου κ' ἄμα...
μᾶρὸς βαθὺ καὶ πίσω σέμμα.

Καὶ δὲν φθάνουν οὐ αὐτὰ, κεφαλὴ ξεβιδωμένη,
μὰ πολλοὶ μαυρονημένοι
τοῦ μαυρίζουν τὴν καρδίαν τοῦ μὲς σ' ἴσης τόσας ἀγωνίας,
καὶ ζητοῦν σιδηροδρόμους καὶ στεναῖς συγκοινωνίας.

Π.—Τὸν ἔφερ' ἐπὶ τέλους τὸν τρεῖς εἰλογημένους;
Φ.—Ἐγινε μὴ παρτάτα μεγάλη στή Βουλὴν,
ἐκεῖνος ἀπὸ μέρους τὸν εἶχε τελειωμένο,
μὰ στὸ Τυτογαρεῖο τὸν ἄρρησαν πολὺ.
Τῆς Πέμπτης τὸ λυκόφως τὸν ἔφερ' ἐπὶ τέλους,
τὸν ἴδανε καὶ Πρέσβεις κρατούντες μονόλειες,
κ' εἶλα στὸ Παρλαμένο νὰ τρέξωμενο ὄμοι...
Π.—Ὅρσε λοιπὸν στηλίδια, ξεστοκωτὴ μαίμοι.

Τὸν ἄλαρα Ματαράγκα λιποσύμβα κ' ἐμεῖς,
ποῦ γιὰ τὸν ἀδελφὸν τὸν Νίνο πικροκλαίει,
ποῦ μέσα στοὺς ἀγῶνας τῆς πᾶσης τῆς ὀμῆς
ἐγενόριξε γενναίως κ' ἐντίμως νὰ παλαίη.

Καὶ κερκόριε ποικίλας,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελας.

Στὸ Φαρμακεῖον τοῦ γνωστοῦ Μαρινοπούλου πῶρα
αὐτόματα ξυριστικὰ θὰ βρῆτε μηχανήματα,
ὅπου γλυτάνουν πρόσωπα πολλῶν γεναιοφύλων
ἀπὸ συγχοῦς τραυματισμοῦς καὶ ξουραφῶν νοσηματα.